

de have det Fortrin, at de kunne gjøre det paa kort Tid med temmelig rigelige Midler, hvilket har vilst sig ved Loven af 5te August 1864; netop derfor bør de høie Toldsatser ikke opretholdes længere end absolut nødvendigt; men dette Middel bør holdes in mente til paa kommende Tilfælde. Dernæst kan et Land som vort ikke afflutte sig fra hele den øvrige Verden; man kan ikke paa en Tid, da man overalt søger at nedsætte Told- og Skibsafgifterne, da man gennem Handels- og Skibsfortractater søger at binde andre Stater, vise dem tilbage hos os, og til enhver Tid fastholde sine egne høie Satser til Skade for Andre. — Et æret Medlem fra Kjøbenhavn (Melchior) nævne Brændeviinsbeskatningen. Ja, han har Ret i den Betragtning, at det er en af de Beskatninger, der ved et kun lidet Tillæg kunde give en betydelig Indtægt i Statskassen. Ogsaa jeg har derfor tænkt paa den, men, naar jeg ikke har benyttet den, har det væsentligt været deels af Hensyn til den Betragtning, jeg nys gjorde gjældende om Nyttens af at have just disse Statter in mente for mødende extraordinaire Tilfælde, deels fordi jeg ikke kan nægte, at en saadan Forhøielse af denne Skat væsentligt vilde komme til at gaae ud over en bestemt Klasse af Befolkningen, og deels fordi jeg troer, at det er af den Slags Statter, som man ikke bør gaae for volbsomt tilværks med, idet ikke saa Borgernes Vel er afhængigt deraf, navnlig i Kjøbstæderne, og man maa give dem Tid til at indrette sig paa de forandrede Forhold. Da det allerede maa siges at være stærkt, at der af denne Skat betales 50 pCt. mere end hidtil, vilde det at forhøje Beskatningen endnu mere, frygter jeg for, let bevirke, at navnlig de ældre og mindre Brænderier albeles nedsank i Armød. De indirecte Afgifter høre derhos til dem, som ideelt og altid fremdrages med Dusk om, at de skulle nedsættes. De Ferrer ville have bemærket, at der i det andet Thing er fremkommet en Begjæring i denne Retning. Lad mig her nævne endnu een indirecte Afgift, som næsten staaer paa Dagsordenen; det er Sportelafgiften. Naar alle disse Afgifter skulle kunne reduceres, naar man ikke skal lægge sig selv Hindringer i Veien for at træffe saadanne For-

anstaltninger med dem, som erkjendes for at være nyttige og nødvendige, maa man ogsaa være betænkt paa at erstatte de Midler, som igjennem dem vilde kunne komme til at gaae bort ved anden Tilgang; ellers vil man være albeles ude af Stand til at give Afkald paa de Indtægter, som igjennem disse Midler flyde i Statskassen. — Enkelte andre indirecte Afgifter, som Afgifter af Arv, af Overdragelse af Eiendomme og deslige, ere efter min Mening allerede saa spændte, at der neppe kan være Tale om at benytte dem i endnu høiere Grad, end det allerede er Tilfældet. — Men nu en hyderligere Beskatning af faste Eiendomme da? Man har nævnt Hartkornet, og et æret Medlem, saavidt jeg husker fra Odense (W. Petersen), meente, at dette godt kunde bære meget Mere endnu. Jeg indrømmer, at det kan det overmaade godt, men deraf følger albeles ikke, at det vilde være nogen hensigtsmæssig eller retfærdig Maade at tilveiebringe nye Midler paa: at kaste Byrden af dem over paa Landeieendomsbesidderne, thi vi maae vel erindre, at en Hartkornbeskatning falder kun paa en ganske enkelt Samsundsklasse, og at den falder med saameget større Vægt, som den griber ind i Vedkommendes aarlige Indtægt, men i hans hele Eiendomsforhold, i den hele Stilling, hvori han er sat i Verden. Nei, en Hartkornbeskatning i vore Tider vilde være en af de Beskatninger, som man allervanskeligst kunde forsvare uden i extraordinaire Tilfælde. Man holde fast ved den Hartkornbeskatning, som man har, som Tiden har retfærdiggjort, og som Tiden har borttaget Ubilligheden og Uretfærdigheden af ligeoverfor de nærværende Besiddere, men man paalægge ikke en ny. — Men hvad er der da tilbage at benytte? Der er Beskatning paa Personen. Jeg mener selvfølgelig ikke herved nogen Kopstat, men jeg mener en Beskatning i den Retning, hvori Indkomsskatten gaaer. Jeg har ikke haft nogen Betænkelse ved at forsøge at benytte dette Middel og at bringe det i Forslag for Repræsentationen. Jeg kommer her atter til en af disse Sætninger, som ere fuldstændigt rigtige i deres Almindelighed, nemlig at man skal søge Skatten der, hvor Skatteevnen er, og at Skatten skal lægges paa vedkommende Skatteydere